

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului declarat de Ministerul Afacerilor Interne,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă Gabriel Țigănaș împotriva Ministerului Afacerilor Interne, privind obligarea prezentării informației,

împotriva deciziei din 6 decembrie 2023 a Curții de Apel Chișinău

*(Dosarul nr. 3ra-208/24
NR. PIGD 2-21066614-01-3ra-01032024)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) Cod administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, jud. L. Holevețcaia
Curtea de Apel Chișinău, jud. V. Negru, I. Dutca, E. Palanciuc,

12 martie 2025

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului declarat de Ministerul Afacerilor Interne,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Diana Stănilă,

Ion Malanciuc, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 5 mai 2021, Gabriel Țigănaș a depus cerere de chemare în judecată, concretizată la data de 14 iunie 2022, împotriva Ministerului Afacerilor Interne, solicitând obligarea Serviciului protecției internă și anticorupție al Ministerului Afacerilor Interne să-l informeze dacă începând cu 1 ianuarie 2018, a fost supus, conform art. 18 alin. (1) pct. 3) (cu autorizarea conducătorului subdiviziunii) al Legii privind activitatea specială de investigații, măsurilor speciale de investigații și anume, chestionarea, culegerea informației despre persoane și fapte, identificarea persoanei, or a fost vizat/fixat tangențial în măsuri speciale de investigații dispuse în privința altor persoane și anularea răspunsurilor nr. 4/Ț-187/21 din 16 martie 2021 și 4/Ț-331/21 din 19 aprilie 2021.

2. În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că la 4 martie 2021, a depus la Serviciul protecție internă și anticorupție demersul nr. Ț-187/21, prin care a solicitat să fie informat dacă a fost supus, conform art. 18 alin. (1) pct. 3) (cu autorizarea conducătorului subdiviziunii) al Legii privind activitatea specială de investigații, măsurilor speciale de investigații și anume, chestionarea, culegerea informației despre persoane și fapte, identificarea persoanei, ori a fost vizat/fixat tangențial în măsuri speciale de investigații dispuse în privința altor persoane.

3. Prin răspunsul nr. 4/Ț-187/21 din 16 martie 2021, a fost informat că în baza art. 4 alin. (1) din Legea privind activitatea specială de investigații, orice persoană supusă măsurii speciale de investigații are dreptul să fie informată, după efectuarea acesteia, de către procuror sau de judecătorul de instrucție care a autorizat măsura dacă acesta nu a atras dispunerea unei alte măsuri de investigații.

4. Reclamantul nefiind de acord cu acest răspuns, la 13 aprilie 2021, a depus cerere prealabilă, prin care a solicitat revocarea răspunsului și admiterea solicitărilor înaintate anterior, însă, prin răspunsul nr. 4/Ț-p/e-331/21 din 19 aprilie 2021, a fost reiterată opinia expusă în răspunsul din 16

martie 2021, fiind adăugat că Serviciul nu dispune de careva informații cu privire la vizarea reclamantului în măsuri speciale de investigații.

5. Totodată, a invocat că art. 18 din Legea privind activitatea specială de investigații, indică 3 categorii de subiecți care sunt înzestrați cu atribuții de autorizare, și anume: judecătorul, procurorul și conducătorul subdiviziunii specializate.

6. La punctul 3 alineatul 1 din art. 18 al aceleiași Legi, legiuitorul a permis conducătorului subdiviziunii specializate să dispună / autorizeze efectuarea măsurilor speciale de investigații.

7. În consecință, reclamantul a opinat că poziția Serviciului protecție internă și anticorupție precum că soluționarea celor solicitate în demers țin de competența procurorului ori judecătorului de instrucție, nu este relevantă deoarece, aceștia nu sunt în drept să autorizeze chestionarea, culegerea informației despre persoane și fapte, identificarea persoanei.

8. Reclamantul a susținut că răspunsul pârâtului din 19 aprilie 2021, în care se menționează că Serviciul protecție internă și anticorupție nu dispune de careva informații cu privire la vizarea lui Gabriel Țigănaș în perioada 1 ianuarie 2019 – prezent, în măsuri speciale de investigații, este unul evaziv și are drept scop crearea percepției că cererile au fost satisfăcute.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

9. Prin hotărârea din 28 iunie 2022 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a admis acțiunea. S-au anulat răspunsurile din 16 martie 2021 și din 19 aprilie 2021, emise de Serviciul protecție internă și anticorupție al Ministerului Afacerilor Interne și s-a obligat Serviciul protecție internă și anticorupție al Ministerului Afacerilor Interne să-l informeze pe Gabriel Țigănaș dacă începând cu 1 ianuarie 2019, acesta a fost sau nu supus în conformitate cu art. 18 alin. (1) pct. 3) al Legii nr. 59 din 29 martie 2012, măsurilor speciale de investigații și anume: chestionarea, culegerea informației despre persoane și fapte, identificarea persoanei ori a fost vizat/fixat tangențial în măsuri speciale de investigații dispuse în privința altor persoane.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

10. La 30 iunie 2022, Ministerul Afacerilor Interne a declarat apel împotriva hotărârii din 28 iunie 2022, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unei noi decizii de respingere a acțiunii.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

1. Prin decizia din 6 decembrie 2023 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Ministerul Afacerilor Interne împotriva hotărârii din 28 iunie 2022 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani.

2. În motivarea soluției, instanța de apel a confirmat că soluția primei instanțe este legală și temeinic motivată, concluzionând că Ministerul Afacerilor Interne a refuzat nejustificat să furnizeze informațiile solicitate de Gabriel Țigănaș.

3. Curtea de apel a reținut că autoritatea publică și-a substituit obligația legală printr-un răspuns evaziv, evitând să clarifice dacă reclamantul a fost sau nu supus măsurilor speciale de investigații. Acest refuz a fost considerat o încălcare a principiului legalității și al bunei-credințe, întrucât informația trebuia furnizată conform legii, fără ambiguități.

4. În analiza sa, instanța a respins susținerile Ministerului Afacerilor Interne potrivit cărora Gabriel Țigănaș, prin funcția deținută, ar fi avut acces la aceste informații, subliniind că dreptul de acces la informație nu poate fi condiționat de poziția profesională a solicitantului.

5. De asemenea, s-a evidențiat că direcționarea reclamantului către judecătorul de instrucție sau procuror pentru a obține informația solicitată nu era justificată, întrucât măsurile speciale de investigații autorizate de conducătorul subdiviziunii specializate nu intră sub incidența competenței acestor autorități.

6. Prin urmare, instanța de apel a constatat că prima instanță a analizat corect circumstanțele cauzei, a aplicat în mod just normele legale și a pronunțat o soluție judiciară motivată, motiv pentru care apelul a fost respins ca neîntemeiat.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

7. La 8 decembrie 2023, Ministerul Afacerilor Interne a depus cerere de recurs nemotivată împotriva deciziei din 6 decembrie 2023 a Curții de Apel Chișinău. La 27 februarie 2024, Ministerul Afacerilor Interne a depus cererea de recurs motivată, solicitând casarea integrală a hotărârilor instanțelor de judecată ierarhic inferioare, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea să fie respinsă integral.

ARGUMENTELE RECURSULUI

8. În motivarea recursului, a invocat că această decizie a instanței de apel este arbitrară și se bazează pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor.

9. În context, Ministerul Afacerilor Interne invocă faptul că răspunsurile furnizate lui Gabriel Țigănaș erau conforme cu prevederile legale, întrucât SPIA al MAI nu dispunea de informații privind eventuala vizare a acestuia în măsuri speciale de investigații.

10. De asemenea, Ministerul susține că, în cazul în care o astfel de măsură ar fi fost aplicată, informarea trebuia realizată de către procuror sau judecătorul de instrucție, conform prevederilor legale.

11. Un alt argument invocat este că, în perioada menționată de reclamant, acesta ocupa funcția de șef-adjunct al SPIA, având acces la toate documentele și atribuții în activitatea de investigare, ceea ce, potrivit recurentului, face illogică o eventuală măsură specială de investigație asupra sa fără ca acesta să fi avut cunoștința de ea. Ministerul subliniază că măsurile speciale autorizate de conducătorul subdiviziunii specializate trebuie consemnate într-un dosar special, iar lipsa unui astfel de dosar demonstrează că nu a existat o astfel de măsură în privința intimatului.

12. În continuare, Ministerul Afacerilor Interne invocă prevederile legale privind activitatea specială de investigații și dreptul de acces la informație, subliniind că orice măsură specială trebuie să fie justificată printr-un scop legitim și să fie proporțională. Recurentul contestă concluzia instanței de apel potrivit căreia răspunsul SPIA al MAI ar fi fost evaziv, susținând că acesta a fost clar și a comunicat că nu există informații care să confirme aplicarea unor măsuri speciale de investigații în privința lui Țigănaș Gabriel.

13. Pe baza acestor argumente, Ministerul Afacerilor Interne solicită admiterea recursului, casarea deciziilor instanțelor inferioare și respingerea integrală a acțiunii formulate de Gabriel Țigănaș.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

14. Art. 244 alin. (1) Cod administrativ prevede următoarele:

„(1) Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

15. Art. 245 Cod administrativ relevă că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

16. Art. 245¹ din Codul administrativ prevede că:

„(1) Recursul este admis dacă: a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție; b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție; c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în

proces; d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor; e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv; f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit. c) și d) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

(3) Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin.(1) lit. d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

17. Art. 246 alin. (1) și (2) lit. h) Codul administrativ prevede că:

„(1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

18. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată atestă că decizia motivată a fost notificată recurentului, în md electronic, la 18 februarie 2024, iar cererea de recurs a fost declarată la 4 martie 2024, cu respectarea prevederilor art. 245 din Codul administrativ.

19. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/ inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

20. În această ordine de idei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

21. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare

convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

22. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recurs, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către Curtea de Apel Chișinău și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

23. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de chemare în judecată, care au fost analizate de către Curtea de Apel Chișinău, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

24. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

25. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

26. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Chișinău și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Chișinău, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretenși argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

27. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

28. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

29. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

30. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin.(2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară ca inadmisibil recursul depus de Ministerul Afacerilor Interne.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Ion Malanciuc